

Eva SEMOTANOVÁ – Pavel CHROMÝ – Zdeněk KUČERA, **Historická geografie. Tradice a modernita**, Historický ústav, Praha 2018, 256s.

Publikace prezentuje výsledky sedmileté činnosti Výzkumného centra historické geografie v oblasti teoretické a metodologické, založené na programu dlouhodobé intenzivní spolupráce mezi geografy a historiky. Přestože obsah historické geografie je (podobně jako v minulosti) možné chápat různě, dnešní historická geografie je samostatnou mezioborovou disciplínou na pomezí historiografie a geografie. Disciplínou, která v rámci řešení vědeckých problémů základního i aplikovaného výzkumu a jeho prohlubující se interdisciplinarity přihlíží i k poznatkům dalších humanitních, společenských, přírodovědných i technických oborů a k podnětům, souvisejícím s dynamicky se měnícími možnostmi a přístupy bádání napříč vědními obory. Publikace se zabývá nejnovějšími teoretickými a metodologickými otázkami a problémy historické geografie, představuje kořeny historickogeografického myšlení a jeho vývoj v Česku v mezinárodním kontextu. V případě historické geografie lze na pozadí vývoje teoreticko-metodologických přístupů v sociální geografii ve světě formulovat tři koncepce současného historickogeografického výzkumu v Česku: (i) tradiční, převážně idiografickou, (ii) pozitivistickou a nomoteticky orientovanou, (iii) post-pozitivistickou (až post-moderní) a neidiografickou. Obor rovněž představuje a analyzuje snahu o poznání, dokumentaci a interpretaci historických krajín, jejich hodnot a významů, o vysvětlení příčin, zákonitostí i mimořádných aspektů jejich proměn. Odborné studium historických krajín v určitém období nebo historických krajín ve smyslu jejich vývoje ve zvoleném prostoru předpokládá důkladný základní výzkum s uplatněním mezioborových přístupů i zdrojů informací. Lze přitom nalézt rozdílná vidění daného tématu, více geografická, více historická, více environmentální, více estetická aj., která se však vzájemně nevyklučují; interpretaci historických krajín činí více holistickou, inspirativnější a pestřejší. Historické krajiny jsou jedinečným přírodním a kulturním dědictvím. Tvoří kořeny krajín současných, i jen v rámci Evropy velmi rozmanitých, a jejich diverzita je výsledkem přírodních a antropogenních vlivů, minulých i probíhajících. Hlubší poznání historických krajín přispívá k odhalení mnoha příčin a následků dějinného vývoje společnosti.